Dolores.

(Roman efter det engelske.)

(Fortsat fra No. 38.)

Men en gammel Portner gav ham den Besked, at Lord Glenmorris og hans Hustru for knap en Time siden var afrejste til deres Landsæde i Sussex.

I det han gik ned ad Marmortrinene mumlede han:

„Saa hun flygter for mig; hun ønskede at undgaa mig? Naa Kings-Holm er ikke uden for Verden! Jeg vil ogsaa opsøge hende der. Men fremfor alt vil jeg dog indhente nærmere Oplysninger om den naadige Frues Fortid; thi det vilde være uklogt, at træde frem med Anklager, som man ikke kan bevise. Jeg vil først væbne mig til Kampen, inden jeg begynder den."

Han ilede til sin Klub, men traf, da det endnu var saa tidligt, kun faa i Læseværelset. Da Gaarsdagens Aften og Lady Glenmorris' Skjønhed allerede var Gjenstand for den med Begejstring førte Underholdning, saa formaaede Melcombe let ved nogle behændig rettede Spørgsmaal at forskaffe sig de forønskede Oplysninger. Lejlighedsvis havde Lord Glenmorris en Gang nævnt den lille Landsby Downingham i Kent som hans Hustrus tidligere Hjem.

Efter at Melcombe havde hørt dette, begav han sig straks paa Vej til det nævnte Sted.

Umiddelbart efter sin Ankomst opsøgte han Byens Værtshus. Det var et gammelt engelsk Herberge, der som Skilt havde en Kvinde uden Hoved og hed „Den tause Kvinde". Det dannede Midtpunktet i den lille Landsbys eneste Gade; ganske nær ved det laa Posthuset, en Smedje og flere Butiker. Imod Øst sluttede venlige Arbejderboliger, der dels var byggede tæt ved hinanden, dels laa enkeltvis i nydelige Haver, sig til Landsbyen. De fine Folk, Præsten, Lægen, nogle pensionerede Officerer og flere Enkefruer boede i den vestlige Halvdel i store Murstenshuse, der laa i udstrakte, af høje Mure omgivne Haver.

Alle disse Enkeltheder fik Melcombe at vide af „Den tause Kvinde"s snakkesalige Ejer, han gav ham ogsaa Underretning om, at der for Øjeblikket ikke boede nogen Familje Calthorpe i Downingham, men at Hasley-House, som laa en Mil vestligere, nok tidligere havde været beboet af en Familje af samme Navn.

„De flyttede bort for omtrent tyve Aar siden," sluttede den gamle efter nogen Betænkning sine Meddelelser. „Efter den gamle Herres Død rejste Fruen til London, tog der fra til Udlandet, efter hvad jeg har hørt, og er død der for flere Aar siden. Disse Calthorpes var fornemme Folk, og den gamle Herre efterlod Fruen en betydelig Formue, som hun frit kunde raade over, da der ingen arveberettigede Slægtninge var."

„Med Undtagelse af Datteren," indvendte Melcombe.

„Datteren? Hun døde før sin Fader og ligger begraven her paa Kirkegaarden. Jeg kan vise Dem hendes Grav i Morgen."

„Maaske var der endnu en Datter?"

„Ja, der kunde maaske have været en; men der var ingen. Frøkenen havde altid været eneste Barn. Jeg kan endnu godt huske hende, hun var en slank, ung Pige, hendes Haar var gylden som Solen, hendes Øjne blaa som Forglemmigejer og hendes Farve saa rosenrød som det indre af en Musling. Hun var den gamle Herres Hjærtefryd, og Folk sige, at han er død af Sorg over hendes Død."

Denne Beskrivelse af den gamle Herres afdøde Datter bragte Melcombe ganske ud af Fatning; thi den lod hans Rejse til Downingham synes forgjæves. Lady Glenmorris' Lighed med den afdøde tilintetgjorde igjen hans Mistanke om, at hun var Queenie Redburn. Men passede denne Beskrivelse ikke paa Queenie, saaledes som han en Gang havde kjendt hende?

„Hvor gammel var denne Frøken Calthorpe, da hun døde?"

„Omtrent fytten Aar."

Queenie var paa samme Alder, da han kjendte hende.

„Hvad hed hun?"

„Frøken Valeria, hun bar saa vidt jeg ved, sin Moders Navn."

„Og De ved for vist, at hun døde?"

„Jeg kan vise Dem hendes Gravsten. Det var en storartet Jordefærd og hendes Faders ogsaa. Den gamle Frue var bleven sent gift, og Frøken Valeria var hendes Øjesten, og da Fruen nu stod saa alene i Verden, solgte hun Hasley-House og drog, som jeg sagde, til London. Hun vilde ikke forblive længere paa det Sted, hvor hun havde mistet sin Ægtefælle og sin Datter og heller ikke mere i England, og derfor tilbragte hun Resten af sine Dage i Italien. Der er hun ogsaa — efter sit eget Ønske, efter hvad Folk sige — bleven begraven. Den gamle Frue har altid været noget egen."

„Hvem arvede hende?"

„Det kan jeg ikke sige. Hun havde solgt sit Gods og havde intet Hypothek her, og da hendes Penge var anbragte i Statspapirer eller Aktier, eller hvad det ellers kaldes, saa kunde hun lettere raade over dem. Hun havde ingen Slægtninge og testamenterede dem sandsynligvis til milde Stiftelser i Udlandet."

Omendskjønt den gamle Vært endnu fortalte vidt og bredt om Calthorpernes Glans og Berømmelse, saa fik Melcombe dog ingen flere Tilknytningspunkter for Lady Glenmorris' Identitet.

Han trak sig snart tilbage og vandrede den næste Morgen efter Frokost til den gamle Landsbykirke. Han betraadte Kirkegaarden, undersøgte forskjellige Gravstene og læste ivrig de gamle Indskrifter, der undertiden var over hundrede Aar gamle. Endelig fandt han i den mest solbeskinnede Krog af Kirkegaarden Calthorpernes Familjebegravelse. Der var mange Gravstene, for største Delen fra tidligere Tid, kun to var fra Nutiden.

Disse sidste helligede Melcombe særlig sin Opmærksomhed; thi de bekræftede hans Værts Udsagn. Det var to simple hvide Marmorblokke; paa den ene stod: „Til Erindring om John Calthorpe, der 59 Aar gammel afgik ved Døden den 26. Oktober 1854 med det salige Haab paa Udødelighed ved Kristus". Den anden Gravsten bar følgende Indskrift: „Til Erindring om John og Valeria Calthorpes eneste Barn, Valeria, som døde den 26. Maj 1854, hun var 16 Aar og 10 Maaneder gammel. Salige ere de rene af Hjærtet, thi de skulle se Gud".

Disse med Græs bevoksede Grave gav Melcombe meget at tænke paa. Lady Glenmorris, der vel ogsaa hed Valeria, kunde umulig være en Calthorpe, thi den afdøde Valeria var Hr. og Fru Calthorpes eneste Barn.

„Den gamle Fru Calthorpe maa have adopteret hende paa Grund af hendes store Lighed med hendes afdøde Datter," tænkte han; „dette er den eneste rigtige Forklaring. Den virkelige Valeria var ældre end Lady Glenmorris; thi denne kan i det højeste være fem og tredive Aar gammel, selv hvis hun er Queenie Redburn. Jeg tænker, det nu er klart bevist, at Markisen ikke kan være den virkelige Valeria Calthorpe."

For at skaffe sig fuldkommen Sikkerhed, fik han Kirkebetjenten til, ved en sandsynlig lydende Fortælling og ved en Pengegave, at tillade ham at se Kirkebøgerne. Han fandt Aarstallene for John og Valeria Calthorpes Formæling, og og for deres eneste Datters Fødsel og Død og overbeviste sig end videre om, at der i hele Sognet aldrig nogen Sinde havde levet mere end denne ene Familje Calthorpe.

„Bor der endnu nogle af Fru Calthorpes gamle Tjenere her paa Stedet?" spurgte Melcombe.

„Saa vidt jeg ved lever her endnu kun en fordums gammel Tjenestepige ved Navn Madam Batt," svarede Kirkebetjenten. „Hun havde været hos Fruen, førend hun blev gift og blev hos hende som Kammerjomfru, til den gamle Herre døde. Da hun selv havde Familje, som hun ikke kunde forlade, blev hun her, da hendes Herskab flyttede til London. Madam Batt bor i den straatækte Hytte, der ligger paa den østlige Side af Landsbyen midt iblandt Murstenshusene."

Melcombe opsøgte den betegnede Hytte og traf Madam Batt hjemme. Den rørige, gamle Kone nejede ærbødig for den fornemme Herre og bød ham sidde ned. Melcombe fortalte straks om Hensigten med sit Komme, at han som en fjærn Slægtning af Calthorpes gjærne vilde have noget nærmere at vide om sin Familje. Han havde nok hørt, at den kentiske Gren af Familjen var uddød, men ønskede at erholde fuld Bekræftelse paa denne Angivelse og var bleven henvist til Madam Batt som den mest egnede Personlighed.

„Jeg kjender nok alle min afdøde Herres Familjeforbindelser bedst," svarede Madam Batt. „Da Fru Calthorpe blev gift, tog jeg med hende her til og blev hos hende til hun efter sin Ægtefælles Død forlod Downingham. Jeg vilde gjærne have taget med hende til London; men jeg var gift og kunde ikke forlade min Mand og mine Børn. Da jeg hørte, at hun var død i Udlandet, blev jeg som bedøvet og kunde længe ikke forvinde det."

„Hvor mange Børn havde Fru Calthorpe?"

„Kun et, Frøken Valeria. Hun døde samme Aar som sin Fader, nemlig i Maj og denne i Oktober. Dette Tab var for haardt for min Herre, og Fruen har heller aldrig forvundet det."

„Var der en Niece af samme Navn som Datteren?"

„Nej, Fruen havde ingen nærstaaende Slægtninge, og hun maatte derfor testamentere sin Formue til fremmede. Da hun førend sin Afrejse pakkede Kofferterne, hørte jeg, hvorledes hun sagde, at nu havde hun ingen at leve for mere. Hun forlod Landsbyen og tog hverken nogen Pige eller Tjener med, hun vilde ikke mindes om sit gamle Hjem og om sit smertelige Tab."

Efter at Melcombe nu havde erfaret alt, hvad der syntes ham værd at vide, vendte han tilbage til „den tause Kvinde", betalte sin Regning, ilede til Stationen og tog tilbage til Hovedstaden med første Tog.

Den næste Dag rejste han til den smukke, lille Landsby Glenmorris, der ligger i Sussex bag ved Guildford.

Glenmorris er en sand Mønsterlandsby; man finder ingensteds Spor af Fattigdom, intet forfaldent Hus. Ende- og Arbejdernes Hytter ere godt vedligeholdte, usædvanlig renlige og venlige. Yndige smaa Landsteder med højtklingende Navne danne den fornemme „Højgade". Den har en lille gotisk Kirke med brogede Vinduer og et slankt Taarn, en stor Fælled, som beskygges af Træer, nogle Butikker med fælsomme Vinduer og en Kro, der fører Glenmorris' Navn og Vaaben som Skilt.

Paa en Bakke, hvor fra der er en vid Udsigt, og hvor til en skyggefuld Vej fører, ligger „Kings-Holm", Glenmorris'ernes stolte Herresæde, midt i en stor Park.

Fra Værtshuset af kan man, naar Løvet er faldet af Træerne, ganske tydelig se Slottet. Det er en solid fæstningsagtig Bygning med Spidsbuevinduer og mange slanke Taarne fra Dronning Elisabets Tid.

Parken udgjør mange Tønder Land og har ældgamle Træer af mægtigt Omfang og stor Skjønhed, til hvilke, der knytter sig mange Sagn og som have givet Godset Navn af „Kings-Holm".

Bag ved Parken udbreder sig de frugtbare Jorder med deres Agre og Enge, med de der imellem liggende maleriske Bøndergaarde og Huse.

Gifford Melcombe forsmaaede den langsomme Landsby-Omnibus og begav sig til Fods paa Vej til „Kings-Holm", efter at have orienteret sig tilstrækkelig.

En kort Vandring gjennem Landsbyens Gade og op ad Bakken førte ham til Parkens store Bronceport, som let kunde overses fra det nærliggende Stenhus, hvor til der gik en Klokkestreng fra en af Portstolperne.

Melcombe ringede, og en Kone kom ud for at lukke ham op, Hun svarede bekræftende paa hans Spørgsmaal om Lady Glenmorris var hjemme og sagde ham, at den høje hvælvede Allee førte lige op til Slottet. Han fulgte med raske Skridt den angivne Vej.

Det var om Eftermiddagen, Himlen var skyfuld, og der var ægte Novemberfrost i Luften.

Man havde endnu en god Fjerdingvej at gaa, før man naaede Herresædet; men mange Hvilepladser, tætte Buskadser eller aabne Lysninger, hvor Vildtet græssede, forkortede Vejen for Vandreren.

Endelig og pludselig laa den mægtige, maleriske Bygning med sin paladsagtige Façade foran ham, Vinduerne mod Vest, belyste af den røde Aftensols Glød — en stor Slægts stolte Oldtidsbygning. Umiddelbart foran Slottet var en aaben, med Træer omgiven Plads. Til højre og til venstre laa Græsplæner og Terrasser, og til disse sluttede Parken sig. I kort Afstand saa man de forskjelligartede Drivhuse, Ladebygningerne og Staldene.

„Hvis Lady Glenmorris virkelig er den fordums Queenie Redburn, tænkte Melcombe, saa har hendes fortabte Liv dog endnu forandret sig til en glimrende Lod. Hun, Datter af en Landmand, er Herskerinde over denne Park! Hvad vilde Fru Redburn, hvad vilde hendes Søn sige til alt dette? Mon Lord Glenmorris egentlig ved noget om sin Hustrus Familje?"

Han løftede Dørhammeren paa Hovedindgangsdøren. En pudret Tjener i fint Liberi lukkede Døren op; Melcombe gav ham sit Kort, i det han med det samme lod en Sovereign glide ned i hans aabne Haand, og bad ham om at melde sig hos Lady Glenmorris. Tjeneren førte ham ind i Modtagelsesværelset og bortfjærnede sig.

Det høje, store Værelse med Spejlglasruderne fremviste overalt Luksus og en fin Smag.

Melcombe valgte sig en Plads, hvor fra han kunde kaste et Blik ind i det indre af det andet Værelse, der kun ved en tilbageslaaet Fløjelsportieere var skilt fra Modtagelsesværelset. Det var Frokostværelset og var ligeledes møbleret særdeles elegant og smagfuldt.

Foran Kaminen sad Lady Glenmorris, i en Morgenkjole af mat blaat Silketøj besat med Svanedun, med et af Lykke straalende Ansigt, og kjærtegnede og legede med et yndigt Barn, der laa i hendes Arme. Det var en kraftig Dreng paa et Aar, fuld af Liv og Lyst, en værdig Arving til Glenmorrisernes ædle, gamle Navn.

Melcombe betragtede dette Billede af Moderkjærlighed med ubevidst Had og pludselig Skinsyge, indtil en haanlig Tilfredsstillelse gjorde sig gjældende.

„Ha," tænkte han, „hun har skjænket Lorden en Arving, der staar altfaa mere paa Spil, end jeg troede? Denne Dreng skal være mig den Løftestang, der bryder hendes Vilje. Hun maa have glemt sit førstefødte Barn. Hun er nu en fornem Dame, en rig, stolt engelsk Adelsmands Hustru og lever som en Fyrstinde. Men dersom jeg ikke tager alt for meget fejl, saa har hun bedraget sin Ægtefælle, har holdt sin sande Historie hemmelig for ham og bærer i sit stolte Bryst en Hemmelighed, som, hvis man aabenbarede ham den, vilde skille dem ad og tilintetgjøre deres Lykke. Hun staar paa en Vulkan, der hvert Øjeblik kan komme til Udbrud. Ha!"

Tjeneren nærmede sig Markisen med en lille Sølvbakke, hvor paa Melcombes Kort laa. Hun tog det, for lige saa hurtig igjen, som om hun var bleven bidt af en giftig Slange, at lade det falde. Med uforlignelig Selvbeherskelse forstod hun at skjule ethvert paafaldende Tegn paa Sindsbevægelse. Kun den opmærksomme Spejder formaaede at bemærke en let Bevægelse med Haanden til Hjærtet, en let Blegheds.

„Hun maa have ventet mig," tænkte Melcombe. „Hvilken kraftig Sjæl! Disse Dukker af Tjenere kunne ikke ane, i hvor stærk Bevægelse hun er. Hun vil afvise mig, jeg læser det i hendes Øjne. Naar hun gjør det! Men nej, hun befinder sig paa noget bedre; hun vil modtage mig, og det er ganske vist ogsaa det bedste, Deres Naade."

Han saa, hvorledes hun lod Tjeneren gaa, kastede hans Kort i Ilden og overgav sin Dreng til den i ærbødig Afstand staaende Amme, men straks efter greb ham igjen, trykkede ham lidenskabelig ind til sig og bedækkede ham med Kys, inden hun lod ham bære bort.

Nogle Øjeblikke sad Lady Glenmorris ubevægelig hensunken i dybe Tanker; da rejste hun sig med et stolt, koldt Ansigt, skred med hovmodig Holdning hen imod Portieren og stod i næste Øjeblik lige over for sin Modstander.

XXIV.

Besejret.

Gifford Melcombe rejste sig, bukkede med kjendelig Bevundring for den skjønne Kvinde og rakte hende sin Haand. Hun besvarede hans Hilsen koldt og høflig uden at agte paa hans fremrakte Haand med spørgende Forundring over hans Nærværelse paa Kings-Holm.

„Hr. Melcombe, antager jeg?" spurgte hun med en stolt Bøjning af sit smukke Hoved. „Dette er en uventet Fornøjelse."

„Jeg vilde allerede Dagen efter Selskabet hos Grev Sankt Maur have besøgt Dem i Deres Hus i Byen," sagde Melcombe frimodig, da hun tøvende holdt inde, „og tog tog mig den Frihed, at opsøge Dem her paa Kings-Holm for at fortsætte den Samtale, som vi for nylig havde."

Lady Glenmorris rynkede let sin Pande og sagde nedladende:

„Jeg er bange for, at jeg ikke forstaar Dem."

„Jeg nævnte Dem den Gang ved et Navn, som De viste tilbage; var nu min Mening om Deres Identitet fejlagtig, saa er det min Pligt at gjøre Dem en Undskyldning; men har jeg ikke taget fejl, da er det mit Ønske og vel ogsaa det, der er til begges Fordel, at vi gjensidig forstaa hinanden."

„Jeg tror allerede at have sagt Dem, at mit Pigenavn var Frøken Calthorpe," sagde Lady Glenmorris endnu mere hovmodig. „Jeg betragter Genoptagelsen af denne Samtale som en Anmasselse. Tillad mig derfor at afbryde den. Hun vendte sig om imod det næste Værelse."

„Holdt!" raabte Melcombe med vredefunklende Øjne. „Bov ikke for meget, Queenie Redburn, nuværende Lady Glenmorris! De kunde derved tvinge mig til at opsøge Deres Ægtefælle og meddele ham mine Opdagelser."

„Opdagelser!" gjentog hun med hæs Stemme, i det hun stirrede paa ham med vidt aabne Øjne.

„Ja, Deres Naade, Opdagelser!" gjentog Melcombe ligeledes med et triumferende Smil. „Jeg har benyttet mi
Tid godt, siden jeg mødte Dem hos Grev Sankt Maur. D
fortalte mig, at De var født Frøken Calthorpe; men Lighe
den med Deres tidligere Selv lod mig ikke have Ro; je
maatte — De faar tilgive mig — prøve Deres Udsagn pa
Øjeblikket om Dem, Deres Naade. Det var derfor let fo
mig, at faa den afdøde Fru Calthorpes tidligere Adresse.
I Gaar var jeg i Downingham, gjennembladede de gamle
Kirkebøger og fandt kun en Familje af dette Navn, Hr. Jo
han Calthorpe indskreven i dem. Denne Hr. Calthorpe
Hustru flyttede efter sin Mands Død til London og boede he
i to Aar, inden hun rejste til Florens, hvor hun døde for
Tid forinden Deres Formæling med Lord Glenmorris. Hu
havde kun havt et Barn, en Datter ved Navn Valeria; den
ne Datter døde i sin tidlige Ungdom, i Maj 1854. Jeg ha
afskrevet disse Datoer efter Registrene og læst Indskrifterne
paa Gravene."

Lady Glenmorris stod ubevægelig, som forstenet.

„Jeg har ogsaa opsøgt Familjen Calthorpes gamle Tje
nestetyende og kan bevise, at De ikke er noget ægte Skud af
denne Familje. Naar De overhovedet har Ret til at bære
Deres tidligere Navn, saa maa De have opnaaet den ved
Adoption."

Lady Glenmorris var endnu bestandig, og efter at Mel
combe en Stund forgjæves havde ventet paa Svar, begyndte
han paa ny:

„Efter at jeg nu har meddelt Dem mine Opdagelser,
vil jeg, hvis De ønsker det, igjen gaa. Hvad jeg ellers hav
de at sige, kunde maaske være af særlig Interesse for Lorden,
hvis Adelsstolthed er saa bekjendt. Jeg er overbevist om, at
han vil blive meget forbavset ved at høre om en vis Episode
af hans skjønne Gemalindes, hans Arvings Moders Fortid."

Markisen mistede pludselig sin hidtil saa beundringsværdig tilkjæmpede Selvbeherskelse; navnløs Smerte gjennembævede hendes Træk, og hun sank næsten bevidstløs ned paa den nærmeste Stol.

Melcom havde nu Bekræftelse paa sin Formodning om, at Lord Glenmorris ikke kjendte sin Gemalindes tidligere Liv.

Med bøjet Hoved sad Markisen der, som om hun ikke kunde bære Byrden af sin Smærte.

Men da hun endelig igjen løftede sit nydige, nu saa blege Ansigt, lyste vild Trods ud af hendes Øjne, — hun var endnu ikke besejret.

„De har Ret, Hr. Melcombe," sagde hun med isnende Kulde, „jeg er kun Fru Calthorpes adopterede Datter, og hvad er der saa deri?"

„Det vil sige, at De er Queenie Redburn."

„Det er ikke sagt!"

„Naar De nægter det, Deres Naade, saa skal jeg bevise det. Vogt Dem for, at gjøre mig til Deres Fjende; thi jeg sværger Dem til, at jeg da vil forfølge Dem til det yderste, vil fortælle Deres Mand alt, vil forkynde hele Verden det og tvinge Dem til at forlade Deres Hus og Deres Barn."

Dette Stik traf den ulykkelige Kvinde i Hjærtet, med bævende Læber sagde hun hæst:

„Jeg tilstaar intet, om jeg heller ikke nægter noget, hvad vil De mere? Skal jeg kjøbe Deres Tavshed med Penge?"

Kun med Møje formaaede Melcombe at skjule sin Triumf under en tilsyneladende Vrede.

„Penge?" sagde han. „Queenie, det byder De mig, som en Gang har været Deres Ven?" Penge som Prisen for min Tavshed? Hvorledes kunde De dog saaledes miskjende mig! Deres Hemmelighed er min, som jeg vil beskytte med mit Liv. Jeg vil være Deres Ven; men De maa have Tillid til mig, tilstaa mig hele Sandheden. Kun deri ligger Deres Redning; betragter De mig som en Modstander, skal Deres Ægtefælle faa at vide, hvilken Fortid De har. Hvad skal det være, Venskab eller Fjendskab? De staar ved en Afgrund; vogt Dem, at jeg ikke styrter Dem ned i den."

„Jeg — jeg tilstaar intet," sagde den forpinte Markise, der bevarede sin Stolthed og sin Tilbageholdenhed til det yderste, — og jeg nægter intet. Antag De kun, at jeg er den, om hvem De taler."

„Mellem os to maa der være fuld Fortrolighed," svarede Melcombe ubarmhjærtig. „Jeg forlanger, at De tilstaar, hvem De er, eller jeg vil bringe Fru Redburn og hendes Søn her hen og stille Dem lige over for dem i Deres Ægtefælles Nærværelse."

Et vildt Skrig trængte sig over hendes Læber; hun rejste sig, ilede hurtig gjennem Værelset og saa ind i det næste. Det var tomt. I lidenskabelig Ophidselse, med en Panthers Bevægelser, ilede hun frem og tilbage.

Pludselig blev hun staaende med funklende Øjne foran Melcombe og hvislede:

„O Gud, De har besejret mig! Ja, jeg er den forsvundne Queenie Redburn, med hvem man har fyndet saa haardt, og De er det eneste Menneske, der ved det. De har sejret, Gifford Melcombe, hvad vil De nu gjøre?"

„Jeg vil være Deres Raadgiver, min stakkels Queenie," sagde han i det han vilde føre hendes Haand til sine Læber, men forhindredes deri af hende. „Denne Tilstaaelse bliver mellem os to. Lad mig være Deres Ven! Mit stakkels Barn, De skjælver! Sæt Dem ned og frygt intet af mig!"

Han førte hende hen til Sofaen! hun sank som brudt ned paa den og vred sine smaa, hvide Hænder med et fortvivlet Blik.

„Jeg formoder, at Lord Glenmorris kun ved lidt om Deres Fortid," sagde Melcombe blidt.

Hun rystede paa Hovedet.

„Han kjender ikke Deres virkelige Navn?"

Hun svarede med den samme benægtende Bevægelse.

„Han ved intet om Osvald Keith?"

„Nej, nej!"

„Eller om Barnet, Dolores?"

En fagte klagende Stønnen trængte sig frem af Lady Glenmorris' Bryst.

(Fortsættes.)